

DE MOSSAD POPPENSPELER

Rolf Österberg

Proloog

‘Controleer nog één keer de plaats waar Birgit moet zijn.’

Sven kijkt over Lars’ schouder, die achter de laptop zit, naar het scherm.

‘Daar!’ Lars wijst met zijn ballpoint naar een stip op de Google Earth kaart. ‘Zij zit precies op de plaats die we eerder hebben verkend.’ Hij tikt op het toetsenbord en een ander beeld verschijnt. ‘Nog exact drie minuten.’

‘Weet je zeker dat de coördinaten juist zijn die in de drone zijn geprogrammeerd?’

Lars zucht. ‘Die zijn correct. Bovendien kunnen we die niet meer wijzigen. Kijk!’

‘Ja, oké, 52 graden, 23 minuten, 24 seconden Noord, 4 graden, 32 minuten, 30 seconden Oost’, leest hij hardop. ‘Kan niet mis, toch?’

‘Nee, houd je zenuwen in bedwang. We zijn hier binnen vijf minuten weg. Timing is alles.’

‘Ik heb het hier wel gezien’, zucht Sven.

‘Daar is geen woord van gelogen’, meent Lars.

Ze zitten twee weken in een gehuurde caravan en hebben zich als onopvallende toeristen gedragen. Vooral geen aandacht trekken is de rode draad van hun verblijf. Veel afhaal-pizza’s, nooit naar een restaurant of club. De gordijntjes voor de twee ramen zijn altijd gesloten en contact met de buren, een Nederlands stel dat vaak buiten zit, is vermeden. Strand- en duinwandelingen met in het achterhoofd verkenningen. Birgit heeft vanaf het begin deel van het team uitgemaakt. De caravan beschikt over twee kleine slaapkamers en een slaapbank.

Twee weken is lang.

De rugzakken liggen in de kofferbak van de Skoda met een Noors kenteken. Ze zullen die later op een verlaten parkeerplaats vervangen

voor Zweeds. De caravan is minutieus schoongemaakt. Peter, die de organisatie Extinction Rebellion in Stockholm leidt, heeft de operatie tot vervelens toe met hen doorgenomen. 'Details zijn van levensbelang. Wij zullen de aanslag direct opeisen', heeft hij hen voorgehouden. Het enige dat fout kan gaan, is het tijdig oppikken van Birgit. Dat is een paar keer beoefend. Birgit heeft zelfs een hondje bij zich, dat ze op het moment van instappen, achterlaat. Niemand zal een jonge vrouw verdenken, die met een hondje aan de lijn een wandeling door de duinen maakt.

Lars wijst op het scherm van de laptop. De grote wijzer van de Rolex klok komt op het Romeinse cijfer twaalf. Exact drie uur.

'We gaan.'

Lars kijkt nog eens om zich heen, klapt de laptop dicht en doet die in een kleine rugzak. Hij loopt voor Sven uit die de deur achter zich dichttrekt en de sleutel in een sleutelkastje naast de deur van de caravan deponeert. Sven neemt haastig achter het stuur van de Skoda plaats en hij gaat naast hem zitten. Langzaam rijden ze naar het oppikpunt. Ze zijn er bijna aangekomen, als zij een daverende explosie horen. Birgit komt naar voren. Het laatste dat Lars ziet, is het hondje, dat achter de weggrijpende Skoda aanrent.

Langzaam trekt de wereldkampioen op voor de opwarmronde. Hij staat op pole position met naast hem een jonge Monegask, met wie hij al menig gevecht heeft uitgevochten. De Ferrari piloot staat twee punten op hem voor in de klassering voor het wereldkampioenschap, maar met nog tien races te gaan, is er nog alles mogelijk. Op de tweede rij staat schuin achter hem verrassend een Spaanse coureur die bijna twee keer zijn leeftijd is.

De wereldkampioen test af en toe de motor en slingert de bolide naar links en rechts om meer temperatuur in de banden te krijgen. Hij staat na een paar minuten als eerste gereed en kijkt geconcentreerd naar de vijf lichten, die een voor een op rood springen. Het is voor hem 290 meter naar de Tarzanbocht. Daar als eerste doorheen komen is zijn doel en de eerste stap naar de zege. Vorig jaar wist hij de race op overtuigende wijze naar zich toe te trekken.

Dan gebeurt het. Nog geen honderd meter voor hem slaat een granaat in. De klap is oorverdovend en van schrik probeert hij in de cockpit van de bolide te zakken, maar de veiligheidsriemen verhinderen dat. Er slaat iets tegen zijn helm. De rode lichten gaan niet uit en een ogenblik staat de tijd stil. Daarna komt iedereen in beweging.

Hoofdstuk 1

Amsterdam

Wolf zit naast Emily op de leren bank. Op de glazen salontafel staat op een onderzetter een beker zwarte, dampende koffie. Tussen hen in ligt een kat, die er spinnend blijk van geeft dat zij het goed naar haar zin heeft. Snoes is als een verwaarloosd poesje op een dag door Emily meegebracht en uitgegroeid tot een bepaald niet magere kat. Wolf heeft eerder een paar tegenwerpingen gemaakt en gewezen op het niet goedkope leren bankstel dat van Snoes scherpe nagels te lijden heeft.

Tevergeefs.

‘Denk je dat hij weer gaat winnen?’ vraagt Emily die Snoes over haar kopje aait.

‘Als hij geen pech krijgt.’ Hij pakt de beker van tafel. Gespannen kijkt hij naar het scherm. De opwarmronde is voorbij en de lichten gaan een voor een op rood.

Opeens klinkt er een enorme klap. Wolf schrikt zo hard dat de beker koffie uit zijn handen valt en op de eikenhouten vloer terecht komt.

‘Jezus!’

Hij springt van de bank. Snoes zoekt een veilig heenkomen en ook Emily staat op.

‘Wat... wat was dat?’ vraagt ze.

‘Een aanslag’, antwoordt hij toonloos.

‘Hebben de terroristen hun doel gemist?’

‘Em, dat weet ik niet. Ik denk dat er meer aan de hand is en moet met Jan van Dam contact maken.’ Hij pakt zijn mobiele telefoon en heeft een paar tellen later zijn compagnon aan de lijn.

‘Je bent al op de hoogte?’

‘Zandvoort? Ja, ik had de tv aanstaan.’ Jan zwijgt.

Het is niet goed om dit soort zaken door de telefoon te bespreken. ‘Denk erover na en neem in beschouwing wat de zogenaamde experts straks gaan roepen. Morgenochtend acht uur?’

‘Ik zie je’, zegt Jan. ‘Ik zorg ervoor dat Nicole ook iets vroeger komt.’

Wolf stapt op zijn fiets en rijdt de acht kilometer door het hier en daar drukke verkeer naar zijn kantoor. Hij stalt de mountainbike in de ondergrondse garage, trekt zijn regenpak uit en gooit het over het stuur. Em heeft hem voorgelouden dat ze ook een auto hebben, maar hij heeft er een gewoonte van gemaakt om iedere dag een half uur te fietsen, weer of geen weer. Er staat ook een loopband in een kamer van de villa, die hij twee jaar geleden heeft gekocht. Ruim anderhalf miljoen euro, maar dan heb je ook iets. Geld is al een paar jaar wel het laatste waar hij zich zorgen over maakt. Dat heeft met een eerdere operatie te maken waarbij hij en een aantal van zijn bloedbroeders miljoenen hebben verdiend. Maar die BlackOps en een daaropvolgende operatie heeft te veel gekost. Het doet pijn als hij aan de dood van zijn bloedbroeders denkt. Die pijn zal nooit verdwijnen. Dat kan “tijd” en ook al het geld van de wereld niet goed maken.

‘Goeie morgen, of zal ik het “goeie” vandaag maar weglaten?’ vraagt Jacqueline en neemt hem onderzoekend op. ‘De koffiemachine heb ik al aangezet.’

‘Dank je, wat zou ik zonder jou moeten beginnen?’ Hij trekt zijn jack uit, loopt naar het keukentje en drukt op een knop van de koffiemachine. Na het geraas van het malen van de koffiebonen vult een dubbele espresso het kopje. Hij loopt niet naar zijn bureau, maar gaat naar de vergaderruimte en zet de tv aan. Direct na de aanslag heeft Extinction Rebellion die opgeëist. De organisatie, die ergens in 2018 in Engeland bekendheid kreeg, is voor zijn gevoel de meer militante tak van Greenpeace. Hij heeft gisteren, nadat die organisatie dat bekend maakte, wat gegoogeld en ergens rijmt het volgens hem niet. Extinction Rebellion, in de media ook bekend als ER, staat als agressief, maar niet gewelddadig bekend. De leden bezetten bruggen, klinken zich met kettingen vast aan

toegangsdeuren van chemische bedrijven en hebben een maand geleden spijkerplanken voor garages van oliemaatschappijen gelegd. Als zij worden gearresteerd en veroordeeld, nemen ze dat voor lief. Bij dat soort acties blijft het.

De aanslag van gisteren is van een heel ander kaliber.

‘Morrege, wat een weer, ik heb de fiets een dag vrijaf gegeven’, zegt Jan en grimast naar Wolf. Ze hebben elkaar beloofd om de auto te laten staan om een poging te doen een beetje “in vorm” te blijven zoals hij zijn collega heeft voorgehouden.

De opmerking, die Wolf een tel in gedachte heeft, blijft Jan bespaard. Er zijn belangrijker zaken dan op de fiets naar kantoor komen.

‘Wat zegt je gevoel?’ vraagt Jan. Op de tv wordt een herhaling uitgezonden van een eerder interview met de Nederlandse wereldkampioen. Een ijskoude kikker. Geschrokken, maar daar blijf het zo te zien bij. Van paniek bij hem is niets te bespeuren.’

Wolf schakelt de tv uit en gaat aan de eikenhouten tafel zitten. ‘Hier zit meer achter, of Extinction Rebellion moet opeens een heel andere weg zijn ingeslagen.’ Hij neemt een slok koffie. Het smaakt hem goed.

Jan doet een scheut melk en een zoetje in zijn koffie. ‘Ik heb wat contacten aangeboord en...’

Op dat moment komt Nicole binnen. Ze ziet er zoals iedere morgen onberispelijk uit. Nicole is sinds zij een paar jaar geleden van de AIVD is overgekomen, hun hoofd inlichtingen. Een gouden greep. Wolf heeft er geen moment spijt van gehad. Zij heeft ook een rol gespeeld om hem te overtuigen Emily na het eerste contact niet links te laten liggen. Alleen al daarvoor kan ze bij hem niet stuk.

‘Koffie? Thee?’ Hij staat op en loopt naar het keukentje.

‘Koffie, maar niet te sterk alsjeblieft.’

Het duurt even voor ook zij het bruine vocht voor zich heeft staan en aan tafel is aangeschoven.

‘Zandvoort?’ vraagt Wolf. ‘Wie? Ik moet zeggen dat ik in het duister tast. Jules de Korte is er niets bij.’

‘De eerste info, gekregen van een goede bron. Als wapen is een zogenaamde kamikaze-drone ingezet, die ongeveer één kilo semtex bij zich had. De lading ontplofte bij de inslag. Er is waarschijnlijk een eenvoudige druk-ontsteker gebruikt, geen elektronische met bijvoorbeeld een telefoon chip. De drone is vanuit de duinen niet ver van het circuit opgestegen en was binnen een paar seconden boven het doel. Dat was volgens mij de startbaan, niet een van de Formule 1 bolides. Overigens zijn de meningen daarover verdeeld. De inslag was negentig meter voor de auto op pole position. De race is direct afgelast.’

Jan heeft duidelijk zijn huiswerk gedaan. ‘De leider van Extinction Rebellion, Peter Hörnquist, heeft een uur na de aanslag via een YouTube filmpje de verantwoordelijkheid ervan opgeëist. Die organisatie heeft er, vooral in Nederland, een paar miljoen vrienden bij gemaakt’, merkt Wolf cynisch op.

‘Ja, dat kun je wel zeggen. Het onderzoek is nog in volle gang en ik denk dat de politie er vrij snel achter komt waar degene de drone heeft gelanceerd’, zegt Jan.

‘De drone was geprogrammeerd, een “fire and forget”-wapen zoals dat heet. Degenen die erachter zitten, zijn Nederland al uit’, merkt hij op.

‘Wat weten we van die Hörnquist?’ vraagt Jan aan Nicole.

‘Hij is al jaren met Extinction Rebellion verbonden, maar nooit op de voorgrond getreden. Hörnquist woont in Karlstad, Zweden, en heeft daar met een aantal gelijkgezinden wat actie gevoerd waarbij het zich met een ketting vastklinken aan machines van een papierfabriek het hoogtepunt was. Dat had te maken met het gebruik van hout bij het vervaardigen van papier. Hij en zijn medemakers hebben er een taakstraf aan overgehouden’, beantwoordt Nicole zijn vraag.

‘En nu dit?’ *Ik kan mijn oren niet geloven.*

Er valt een stilte. Iedereen drinkt van de koffie en staart een moment voor zich uit.

‘Er moet meer aan de hand zijn. Jan, wil jij op het vinkentouw blijven zitten?’

‘Ik heb al een visje uitgegoid en aangeboden dat ons bedrijf een onafhankelijk onderzoek uitvoert. Wij hebben ons vorig jaar ook op bedrijfsveiligheid gestort. Met die achtergrond hebben we misschien een voet tussen de deur.’

‘Goed, goed.’ Wolf staat op en loopt naar zijn kantoor. ‘Ik ben eigenlijk slechts in het voorval geïnteresseerd omdat het terroristische trekjes vertoont.’

‘Dan was die kamikaze-drone tussen de auto’s ingeslagen,’ meent Jan.

Wolf zwijgt en gaat achter zijn laptop zitten. De operaties en het personeelsbeleid van IMPF liggen bij hem. Dat was althans vroeger zo toen ze uitsluitend als beveiligers van schepen opereerden. Maar twee jaar geleden, na de mislukte SpecOps in Mali en Zuid-Frankrijk heeft Albert Kooistra, het Israëlische verlengstuk van de IMPF, voorgesteld om de vleugels verder uit te slaan. Er kwam een afdeling persoonsbeveiliging bij. Sinds een half jaar heeft Jan zich ook op het gebied van bedrijfsveiligheid begeven en Wolf moet toegeven dat zijn collega een expert op dat gebied is. De neventak van de IMPF, door Nicole en Jan de ISPF genoemd, International Security Protection Force, waar ook de persoonsbeveiligers onder vallen, gaat het financieel voor de wind. Bij de naamgeving, waar Jan en Nicole weken over hebben gebrainstormd, is zijn inbreng “minder dan nul” geweest. Dat soort creativiteit is niet aan hem besteed.

De aanslag van Extinction Rebellion zit hem dwars. Hörnquist heeft hoog van de toren geblazen dat de Formule 1 bolides milieuvervuilend zijn en een oorverdovend lawaai maken. In hoeverre dat de waarheid is, weet hij niet. Hij kijkt graag naar de races, maar heeft er nooit een in levenden lijve bijgewoond. Ze maken lawaai, maar dat hoort bij die sport.

‘Wat heeft Extinction Rebellion bereikt?’ mompelt hij. Dat er vierentwintig auto’s nu niet anderhalf uur op een circuit rijden? En dat zou met de Groene Orde, fanatici die “klimaat” als hun credo zien, te maken

hebben? De daders zijn voetsoldaten en dat is die Hörnquist misschien ook.

Chantage, schiet het door hem heen. De Formule 1 sport is een miljardenbedrijf en niets is gemakkelijker dan hen af te persen. De aanslag was kinderlijk eenvoudig en de duizend euro drone, of misschien nog minder, heeft zijn werk gedaan. Degenen die daadwerkelijk de touwtjes in handen hebben, zouden de leiding van het Formule 1 circus heel goed voor kunnen houden dat zij een aanzienlijke som geld tegemoet willen zien of de volgende race staat ook een soortgelijke actie te wachten. Waarschijnlijk hebben de terroristen erbij gezegd dat zij ook in staat zijn tijdens een race toe te slaan. Hij googelt en komt met Google Earth bij het circuit van Spa Francorchamps uit, dat omgeven wordt door bossen en ook nog het langste van de racekalender is. Als er in de omgeving van het circuit van Zandvoort kinderlijk eenvoudig een kamikaze-drone kon worden gelanceerd, zijn de mogelijkheden voor een terroristische aanslag in Francorchamps zo ongeveer onbeperkt. Een eerste afgelasting kan de Formule 1 organisatie zich misschien nog veroorloven, maar een tweede kan de doodsteek voor de sport worden.

Dat weten degenen die achter de aanslag zitten ook en dat is niet Peter Hörnquist. Hij zal wat Zweedse kronen opstrijken maar daar blijft het bij. Ik durf er mijn villa om te verwedden dat bij zijn ondervraging heel weinig boven tafel komt.

Maar heb ik gelijk? Of zit ik hier een beetje vrij te filosoferen, iets wat ook nog nooit iets goeds heeft voortgebracht.

Wolf klapt zijn laptop open en neemt het personeelsbestand van de twee IMPF-operaties nog eens door. Er is aanvulling nodig. Jan en Nicole hebben voorgesteld om de mannen die de operaties van de IMPF ter plaatse uitvoeren, in de toekomst te rouleren met degenen die voor ISPF werken. Dat zijn er op dit moment nog geen twintig, maar uitbreiding staat op het programma. Jan moet naar zijn zin te veel potentiële klanten teleurstellen. Wolf haalt daarbij zijn schouders op. De basis van het bedrijf is IMPF. Financieel zit het bedrijf niet op rozen, maar orchideeën. Dus waar maken ze zich druk om. Maar zo zit Van Dam, die van armzali-

ge privédetective is uitgegroeid tot een succesvol zakenman, niet in elkaar. Daarnaast bezit hij veel contacten en weet hij bij de ISPF waar hij het over heeft.

Na de voor een deel mislukte operatie in Afrika, is Verheij in Israël gaan wonen. Een half jaar geleden heeft Ouwehand gevraagd om er een jaartje mee te stoppen omdat hij iets anders wilde gaan doen. Wat hij daarmee bedoelde, heeft hij niet gezegd en Wolf heeft er niet naar gevraagd. Het contact met hem is op dit moment schaars. Tegelijkertijd heeft, nogal onverwachts, Atte ontslag genomen. Hij heeft de boerderij van zijn vader overgenomen en zo zijn eigen ideeën over hoe met het land om te gaan. Maar ook hij is multimiljonair en kan doen en laten wat hij wil. Emily heeft hem wel eens voorzichtig voorgehouden dat hij het ook rustiger aan kan doen, maar dat is voor zijn gevoel hetzelfde als half werk afleveren.

Wolf kijkt naar een lange lijst van namen die allemaal voor de IMPF en ISPF willen gaan werken. Daar zijn ook vrouwen bij, maar behalve Nicole hebben Jan en hij alleen mannen aangenomen. Misschien moet dat roer om, maar niet voor de IMPF. Daar valt met hem niet over te praten.

Wolf begint de resumés door te nemen, maar houdt het na een uur voor gezien. Hij kan zijn gedachten er niet bijhouden. Hij staat op en loopt met een cola zero naar Nicoles bureau. 'Ga met me mee naar Jan. Ik wil de actie in Zandvoort nog eens doornemen. Ook een colaatje?'

'Ik hou het op groene thee', zegt ze en houdt een beker omhoog. Nicole komt van achter haar bureau en loopt achter hem aan.

'Stoor ik?'

'Wolf, dat doe je altijd', gniffelt Jan. 'Ga zitten. Zandvoort neem ik aan?' Hij gaat verder zonder een antwoord af te wachten. 'Ik leg net de telefoon neer. Via-via ben ik in contact met een van de leidinggevendenden die de nodige vingers in de pap bij de Formule 1 organisatie heeft, terecht gekomen. Een Nederlander, familie van de wereldkampioen.'

'Je bedoelt Verstraten? Ik dacht dat hij een neef van hem was.'

‘Klopt. Ik heb hem verteld wie wij zijn en dat we aan de veiligheid van de Formule 1 sport willen bijdragen.’

‘Jan, heb je er al een prijskaartje aangehangen?’ vraagt hij grijnzend.

‘Het gesprek was kort, maar positief. Dat is eufemistisch gesteld. Hij komt morgenochtend hiernaartoe.’ Jan gaat niet op zijn opmerking in.

‘Ben benieuwd. Ik heb nog eens over die terroristische aanslag nagedacht.’ Wolf vertelt hoe hij ernaar heeft gekeken.

‘Niet onmogelijk, maar morgen weten we meer’, zegt Jan.

‘Ik heb ook nog wel iets. Een politieke partij, die gelieerd is aan de uit Zweden overgewaaide Groene Orde, heeft de aanslag weliswaar veroordeeld, maar ook begrip voor de actie getoond. Zij waren mordicus tegen de Formule 1 race en hebben de afgelopen week het publiek gevraagd om thuis te blijven. Het resultaat was nul. Maar nu steken ze min of meer de loftrumpet. Extinction Rebellion zal zich daardoor gesterkt voelen. Ik denk dat deze aanslag nog wel een politiek staartje krijgt’, merkt Nicole op

‘Wat weten we van die groene organisatie?’ vraagt hij misprijzend. *Antifa, Black Lives Matter, Extinction Rebellion, Groene Orde en nog honderd splintergroeperingen, geleid door zwakzinnigen die er vooral op uit zijn om zichzelf te verrijken. Ik word doodziek van dat soort volk.*

‘Niet zo veel. Ze zijn vooral in West-Europa en de Verenigde Staten actief en worden daar door een aantal liberalen en linkse politici politiek gesteund. Daarmee heb ik het verschil tussen beide organisaties aangeduid. De Groene Orde is in ons land een verlengstuk van de politieke partij die in de oppositie zit. Extinction Rebellion bestaat uit idealisten. Maar er is nog iets. Jan heeft twee weken geleden in Quote gestaan waarbij hij IMPF en ISPF heeft genoemd. Een hartstikke positief artikel. Ik neem aan dat je het ook gelezen hebt?’ gaat Nicole verder.

‘Eh, nou nee, eigenlijk niet. Ik heb er vluchtig naar gekeken.’ *Profilen is nooit mijn sterkste kant geweest. Ik sta principieel geen journalisten te woord.*

‘Misschien had je dat wel moeten doen’, merkt Jan op. Hij speelt nerveus met een pen die uit zijn vingers valt en op de grond terechtkomt.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb in grote lijnen verteld hoe de IMPF optreedt en wie wij tegen de aanvallen van piraten beschermen. Ik heb daarbij geen enkele naam genoemd, ook niet die van jou.’ Jan neemt nog een slok koffie.

Mijn collega voelt zich duidelijk niet op zijn gemak. Wat is er fout gegaan? ‘Wat is daar mis mee?’ vraagt hij in het algemeen.

‘IMPF wordt ervan beschuldigd dat zij zich door oliemaatschappijen laat gebruiken. Zelfs BLM levert daar bepaald niet ongezouten commentaar op. Bovendien heeft Jan zich laten ontvallen dat er slechts één vrouw bij IMPF werkt en hij diversiteit bij de IMPF en ISPF niet in het vaandel heeft staan.’

‘Nicole, je weet dat ik dat niet heb gezegd.’ Jan maakt een wanhoopsgebaar.

‘Natuurlijk heb je dat niet zo gesteld, maar de journaliste heeft je woorden zo uitgelegd. Een storm van kritiek. Hopelijk blijft het daarbij.’

‘Wat bedoel je precies?’ vraagt Jan, duidelijk geschrokken.

‘De aanslag van Extinction Rebellion zal door de meelopers van allerlei groeperingen het voorbeeld zijn hoever zij kunnen gaan. We kunnen een meer militant optreden verwachten.’

‘Je bedoelt ons bedrijf?’ vraagt Wolf ongelovig.

‘Ik sluit dat niet uit. Dat geldt niet alleen voor Jan, maar ook voor mij. Jij bent een verhaal apart.’

‘Altijd geweest’, grimast hij.

‘Wolf, als ze erop uit zijn om je een loer te draaien, komen ze er binnen een dag achter uit welk nest je komt en ook bij wat voor acties je een rol hebt gespeeld.’

‘En wat zou die loer kunnen zijn?’

‘Dat weet ik niet, maar als er een honderdtal demonstranten voor je huis verschijnt, geeft dat geen goed gevoel. Al zeg ik niet dat zoiets gaat gebeuren.’

‘En dat allemaal omdat we onder andere olietankers tegen piraten beschermen en geen lesbische negerinnen met een bochel in een rolstoel aannemen?’ *Ik word hier helemaal gestoord van.*

‘Nogal zwartwit, ik bedoel waar we het over diversiteit hebben. Overigens hebben we bij de IMPF acht mannen die niet blank zijn en ik denk dat we in de toekomst, zeker voor de bedrijfsveiligheid, ook vrouwen in onze gelederen zullen aannemen’, meent Nicole.

‘Dat zou heel goed kunnen, maar de maatstaf is kwaliteit, niet huidskleur, seks of een van de bijvormen ervan.’ Hij staat op. ‘Ik kwam hier naartoe om je mijn zienswijze over de aanslag te geven. We zijn wat afgedwaald.’

Terug op zijn bureau blijven de woorden van Nicole in zijn gedachten rondwarrelen. Hij kan goed voor zichzelf zorgen, maar Emily is natuurlijk een ander verhaal. Bovendien is zij naïever en probeert bij iedereen het goede te zien. Ze noemt dat “de kracht van positief denken”. Tja, dat zal dan wel. Zonder zijn aangeboren achterdocht had hij het bij de SpecOps niet overleefd. ‘Moet ik een veiligheidsbureau inhuren’, mompelt hij. Niet van ISPF. Dat ziet hij als belangenverstrengeling. Nee, besluit hij. Het zal vast zo’n vaart niet lopen.

‘Kom binnen.’

Jan steekt zijn hand uit, die Verstraten drukt. Nicole en Wolf doen hetzelfde. Ze zijn in de vergaderruimte. Amy, de tweede secretaresse, een petit brunette, zorgt voor koffie en groene thee voor Nicole. ‘Stukje appelgebak erbij?’ Amy wacht het antwoord niet af en zet voor iedereen een bescheiden stukje gebak naast het kopje.

‘Een goed begin’, grinnikt Verstraten. De man is sportief gekleed in een spijkerbroek, laarzen en een poloshirt dat de kleur en merktekens heeft van het team waarvoor zijn neef racet. Hij heeft een atletisch figuur, Zijn donkerbruine haar begint aan de slapen grijs te worden. Verstraten zal ongeveer vijftig zijn, denkt Wolf

‘Amy, dank je’, zegt Jan. ‘Mijnheer Verstraten, Wolf is mededirecteur en Nicole een onmisbaar deel van de staf. De wijze van optreden, in de ruimste zin van het woord, nemen wij na ampel beraad over het algemeen gezamenlijk.’

Die Verstraten weet echt wel wat onze achtergrond is. Het zou me verbazen als hij zijn huiswerk niet heeft gedaan. Wolf snijdt met het gebakvorkje een stukje appeltaart af en steekt het in zijn mond.

Verstraten reageert niet direct en neemt een paar happen van het gebak waarna hij de beker koffie naar zijn mond brengt. Het valt Wolf onwillekeurig op dat Verstraten, net als hij, zijn koffie zwart drinkt. Daarna gaat hij iets naar achteren zitten.

‘Mijn naam is Johan, dat praat gemakkelijker’, zegt hij met een glimlach. ‘Zal ik dan maar beginnen? Ik hen ten slotte degene, die in een onderhoud met je veiligheidsbedrijf heeft ingestemd. Dat heb ik nogal impulsief gedaan, maar nadat ik wat tijd aan IMPF en ISPF had besteed, denk ik dat ik, totdat het tegendeel is bewezen, een goede beslissing heb genomen.’ Hij pakt zijn beker en neemt nog een slok.

‘Wij zijn in een relatief korte tijd tot een internationaal gerenomeerd bedrijf uitgegroeid’, voegt Jan er met enige trots aan toe.

Verstraten knikt. ‘Het bedrijf heeft, naar wat ik in een paar uur heb geleerd, hooggekwalificeerde medewerkers. De aanslag. Ben je er ook van overtuigd dat het nooit de bedoeling is geweest om de drone tussen de auto’s of tijdens de race te activeren?’ Verstraten kijkt naar hem.

Hij kent mijn achtergrond. Niet zo moeilijk, vooral de affaire met de Albanese maffia heeft nogal wat stof doen opwaaien.

‘Mee eens. Extinction Rebellion heeft geen slachtoffers willen maken. Het was een waarschuwing en als de Formule 1 organisatie niet met een hoop geld over de brug komt, zal het circuit in Francorchamps hetzelfde, of erger, ondergaan. Hoeveel geld is er geëist?’

Johan glimlacht. ‘Scherp, maar ik had niet anders verwacht. Eén en één is in dit geval ook twee’, antwoordt hij cryptisch. ‘Tien miljoen euro, te betalen in diverse digitale valuta.’

‘Wat is de policy van de organisatie?’

‘We zijn nog nooit met welke vorm van chantage ook, geconfronteerd. Er is geen policy en ook geen goede oplossing. De neiging is om te betalen, maar zelfs dan zal iedere piloot met een slecht gevoel in zijn bolide stappen. Het kan zomaar nog eens gebeuren. Betalen lost niets

op, maar niet betalen is de doodsteek voor de sport en het Formule 1 circus, een miljardenbedrijf.' Verstraten zucht en steekt het laatste stukje gebak in zijn mond.

Wolf kijkt hem aandachtig aan. Johan heeft gelijk. Er is eigenlijk geen oplossing.

'De daders moeten...'

'Hoe neemt je neef het op?' onderbreekt Nicole hem.

'Geschrokken, zoals iedereen, later ook woedend. Ik heb hem niet verteld dat direct nadat Extinction Rebellion de aanslag opeiste, er een telefoontje bij de managing director binnen is gekomen. Dat weten slechts een paar mensen in de top en geen enkele racer of leden van de renstal. Het gesprek, dat niet is opgenomen, was bijzonder kort. Daarna volgde er een e-mailadres dat uit een groot aantal cijfers en letters bestaat. Ik begrijp dat het niet is na te gaan wie er achter steekt. Of is dat onjuist?'

'Absoluut geen idee', antwoordt Wolf als eerste. Jan schudt zijn hoofd.

'Ik weet alleen dat er met een blockchain en een wallet, zoals dat heet, wordt gewerkt. Ik neem aan dat de directeur een idee heeft of de persoon een native English speaker is of met een accent sprak?' vraagt Nicole.

'Goede vraag. Volgens hem was het geen native English speaker. Op dit moment komen de racers uit vijftien verschillende landen. De directeur had de indruk dat de persoon Engels sprak zoals een van onze voormalige Russische racers dat doet.'

'Zeker niet onmogelijk', zegt Wolf. 'Nog koffie? Nicole, thee?' Hij wacht het antwoord niet af en loopt naar de koffiemachine. Nicole volgt hem.

'Wat kan ISPF voor ons betekenen?' vraagt Verstraten even later, nadat hij een slok koffie heeft genomen.

Jan fronst zijn wenkbrauwen en kijkt naar Nicole en hem. 'Kun je het e-mailadres aan ons geven dat dient te worden gebruikt om de digitale valuta over te maken?'

‘Dit is de kopie van de sms die de directeur heeft gekregen.’ Johan pakt zijn mobiele telefoon en toont een screenshot van het bericht. Nicole maakt er een foto van.

‘Ik kan alleen beloven dat we een onderzoek starten. Daarbij zijn we deels afhankelijk van de Zweedse politie die hopelijk actie heeft ondernomen. Ik neem aan dat de Belgische politie zal proberen in Francorchamps een tweede terroristische aanslag te voorkomen? Die race is de volgende week, begrijp ik’, zegt Jan.

Verstraten knikt. ‘Je adviseert om te betalen?’

‘Nee, dat adviseren wij niet’, antwoordt Wolf in plaats van Jan. ‘Maar wij begrijpen de motivatie als dat wel gebeurt.’

Johan staat op, gevolgd door de anderen. ‘Ik zou het op prijs stellen als er informatie naar boven komt waar wij iets mee kunnen doen. Mag ik dit als een inleidend gesprek beschouwen?’

‘Zeker, maar je zult begrijpen dat we voor een vervolg...’

Verstraten steekt zijn hand op. ‘Daar komen we wel uit.’

‘Succes voor je neef in Francorchamps’, zegt Wolf en drukt Johans hand.

‘Wel eens een race bijgewoond?’

Wolf schudt zijn hoofd. ‘Ik zit voor de tv.’

‘Kom naar Francorchamps en vergeet je oranje shirt niet’, zegt Verstraten met een glimlach.

‘Eigenlijk hebben we hier te weinig tijd voor’, begint Jan als Verstraten de deur achter zich heeft dichtgetrokken. ‘Bovendien vraag ik me af waar we moeten beginnen.’

‘Geen tijd hebben is een slecht excuus om iets niet aan te pakken. Ik stel voor om de handen uit de mouwen te steken. Nicole, weet jij iets van digitale valuta?’ Wolf kijkt haar vragend aan.

‘Nee, zeker niet in dit soort dingen.’ Ze wijst op de foto van het e-mailadres. ‘Verstraten heeft gezegd dat de persoon die met de manager contact heeft gemaakt, geen native English speaker was. Misschien Russisch’, merkt ze weifelend op.